

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **T. G.**, narozený dne X,
státní příslušnost Mongolsko,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. OAM-61185-18/ZM-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2023, č. j. OAM-61185-18/ZM-2023, jímž byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 29. 8. 2023 o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a doba platnosti zaměstnanecké karty se podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) neprodloužila, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce sdělil, že napadeným rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení zaměstnanecké karty z toho důvodu, že byl trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 5. 2023, sp. zn. 5 T 79/2023 (dále jen „trestní příkaz“), pravomocně odsouzen pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Přečinu se žalobce dopustil tím, že řídil motorové vozidlo, ačkoliv mu byl uložen zákaz řízení příkazem Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav (dále jen „městský úřad“) ze dne 16. 3. 2023, č. j. MÚBNLSB-OD-43724/2023-RAPTE (dále jen „příkaz“). Věc vyšla najevo poté, co se žalobcovo vozidlo střetlo s jiným vozidlem. Žalobce autonehodu řešil běžným způsobem, vyčkal příjezdu policistů, od nichž se dozvěděl, že má uložen zákaz řízení. Žalobce dodal, že v době spáchání trestného činu (řízení automobilu přes uložený zákaz) nevěděl, že mu byl trest zákazu řízení vozidel uložen. Příkaz městského úřadu, jímž byl žalobci uložen zákaz řízení, byl prvním úkonem v přestupkovém řízení a nebyl mu přeložen. Žalobce příkaz sice po obdržení odnesl firemní tlumočnici, paní B. T., narozené dne X, ta jej však nepřečetla celý a pouze žalobci sdělila, ať zaplatí pokutu 5 000 Kč, což žalobce učinil. Poté co byl žalobce přistižen při řízení vozidla, ačkoliv měl uložen zákaz řízení motorových vozidel, bylo s ním vedeno trestní řízení, v němž byly výše uvedené skutečnosti prokázány. V rámci trestního řízení paní T. podávala vysvětlení. Přesto Okresní soud v Olomouci postupoval stejně jako městský úřad a žalobci zaslal nepřeložený trestní příkaz. Žalobce tedy nevěděl, že proti trestnímu příkazu bylo možné podat odpor.
4. Žalobce namítal, že v projednávané věci nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to stran jeho soukromého a rodinného života. Podotkl, že ačkoliv řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty není řízením vedeným z moci úřední, v situaci, kdy správní orgán uplatňuje některý ze zamítacích důvodů na základě poznatků, které si sám obstaral, má tato výše řízení charakter postupu z moci úřední. V takovém případě má správní orgán povinnost i bez návrhu zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy zjistit i skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení (žalobce). Žalobce považoval za nepřipustné, aby v takovém případě správní orgán rozhodoval pouze na základě trestního příkazu, který neobsahuje odůvodnění. Podle žalobce se žalovaný sice na odůvodnění trestního příkazu na str. 2 napadeného rozhodnutí odkazuje, ve skutečnosti však cituje pouze skutkovou větu. Na základě trestního příkazu obsahujícího pouze uložený trest, skutkovou větu a právní kvalifikaci, nikoliv však odůvodnění s úvahami o uloženém trestu (přitěžující a polehčující okolnosti, chování odsouzeného před i po spáchání trestného činu), si nelze vytvořit odpovídající představu o závažnosti spáchaného trestného činu. Podle žalobce není zřejmé, z čeho žalovaný usoudil na vysokou závažnost protiprávního jednání žalobce. Žalovaný adekvátně neposoudil, že se u žalobce jednalo toliko o přečin s horní sazbou trestu odnětí svobody ve výši 2 let, bez stanovené dolní hranice. Z uvedeného plyne, že se jedná o méně závažnou trestnou činnost. Nízká závažnost přečinu žalobce vyplývá i ze skutečnosti, že mu byl uložen pouze peněžitý trest v celkové výši 20 000 Kč a trest zákazu činnosti. Z trestního příkazu nelze vyčíst, že žalobce nevěděl o tom, že mu byl uložen zákaz řízení příkazem městského úřadu, ani že žalobce ode dne, kdy se o zákazu řízení dozvěděl, již neřídil. Uvedené okolnosti výrazně snižují závažnost protiprávního jednání žalobce a jeho společenskou škodlivost. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rovněž nevzal při hodnocení přiměřenosti v potaz typovou závažnost spáchaného přečinu, absenci škodlivého následku protiprávního jednání žalobce (škoda či nemajetková újma), předchozí bezúhonnost, upřímnou lítost, doznání a omluvu.

5. Dále uvedl, že žalovaný v nedostatečném rozsahu posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života zakotveného v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.) a v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (usnesení č. 2/1993 Sb.). Žalovaný zejména nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, druh a výši uloženého trestu na straně jedné a faktické závažné důsledky zrušení pobytového oprávnění žalobce pro další život jeho a jeho rodiny na straně druhé. Z uvedeného důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné. Stran závažnosti trestné činnosti žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl důvody, v nichž spatřuje vyšší závažnost trestné činnosti žalobce. Žalobce konstatoval, že při posuzování přiměřenosti je žalovaný povinen zohlednit hlediska uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, k čemuž rovněž odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 4 Azs 382/2021-61. Žalovaný při hodnocení přiměřenosti nepřihlédl k dopadům, které bude napadené rozhodnutí mít do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Žalobce prodal veškerý svůj majetek v Mongolsku a v Česku splácí hypotéku na bydlení. Žalobce tedy nemá v Mongolsku žádné zázemí a jeho vycestování z Česka vystaví jeho rodinu finančním rizikům, která mohou vyústit až ve ztrátu bydlení. Sdělil, že zde má sociální a rodinné zázemí a stabilní zdroj příjmů. Žalobce dále uvedl, že má v Česku družku a sdílí společnou domácnost s rodiči a bratrem.
6. Žalobce shledal za nepřiléhavý odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37, který dle názoru žalovaného má vypovídací hodnotu ve vztahu k posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí při aplikaci § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce se však daný rozsudek týká řízení o zrušení trvalého pobytu, a naopak stanovuje povinnost se aspektem přiměřenosti zabývat přímo na základě čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
7. Dále žalobce uvedl, že ačkoliv má žalovaný za to, že není povinen posuzovat detailně dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ani se blíže zabývat trestním odsouzením žalobce, tento závěr odporuje závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33. Uvedený rozsudek se týká zrušení dlouhodobého pobytu dle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž tento zrušovací důvod je formulován identicky jako důvod uvedený v § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Ani v tomto případě zákon o pobytu cizinců explicitně nestanoví správním orgánům povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Dále konstatoval, že žalobce byl shledán vinným ze spáchaní trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Trestním příkazem, který nabyl právní moci 8. 7. 2023, mu byl uložen peněžitý trest ve výši 20 000 Kč a trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku. Ani jeden z trestů nebyl dosud vykonán, tedy nemohl být dosud zahlazen. Tím byl dle žalovaného naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž tento důvod stále trvá. Na žalobce je tedy třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá. Žalovaný připomněl, že k Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

naplnění uvedeného důvodu pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty došlo už jen tím, že byl žalobce pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Jelikož nebylo odsouzení žalobce zahlazeno, žalovaný k němu musel přihlídnout z úřední povinnosti.

9. Žalovaný konstatoval, že skutkový stav ve věci dostatečně zjistil, neboť vycházel z pravomocného trestního příkazu. Dle žalovaného nelze skutečnost, že žalobce o uloženém zákazu řízení nevěděl, neboť firemní tlumočnice mu příkaz nedostatečně přeložila, brát jako polehčující okolnost, neboť povinností žalobce bylo dostatečně se se zasláným příkazem městského úřadu seznámit, zjistit si podrobně uložené tresty a tyto respektovat. Žalovaný podotkl, že žalobce ke své situaci přistupoval nezodpovědně a lehkově, neboť žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty pro řidiče z povolání. Podle žalovaného žalobce ve správním řízení nezmínil nic ze skutečností uváděných v žalobě. Žalovaný sdělil, že nemohl a neměl povinnost v řízení zahájeném na žádost žalobce zjišťovat informace ve prospěch žalobce, pokud takové informace žalobce v průběhu správního řízení neuvedl. Žalovaný poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu v jeho rozhodnutí ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, dle nichž ani v řízení zahájeném z moci úřední není možné požadovat, aby příslušný správní orgán pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, pokud žalobce sám takové skutečnosti neoznačí.
10. Žalovaný uvedl, že nutnost opustit území, a tedy i své rodiče a bratra, jistě bude zásahem do rodinného života žalobce, avšak tento zásah je dostatečně odůvodněn tím, že z důvodu zachování veřejného pořádku neexistuje veřejný zájem na tom, aby na území pobývali cizinci, kteří nerespektují zdejší právní předpisy a dopustí se trestného činu. Bude-li mít žalobce zájem, v budoucnu má možnost požádat o pobytové oprávnění a do Česka se vrátit. Podle žalovaného je žalobce dospělá a samostatná osoba a nebyla prokázána žádná skutečnost, která by odůvodňovala nutnost jeho setrvání na území se svými rodiči a mladším, ovšem také již zletilým a samostatným bratrem. Splácení hypotečního úvěru tímto důvodem být nemůže. Pomoci se splácením může i ze země původu, případně z jiné země, kde se rozhodne usadit. Vlastníky nemovitosti jsou rodiče žalobce, přičemž oni musí zvážit, zda další splácení úvěru je z jejich vlastních příjmů reálné.
11. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37, je dle žalovaného poněkud nešikovně zařazen v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně nepřiléhavý není. Nejvyšší správní soud v něm souhlasí s tím, že typově bylo rozhodnutí o neudělení povolení k trvalému pobytu zařazeno mezi ty, jejichž dopady do soukromého a rodinného života jsou nízké, a tudíž není třeba tyto dopady dle zákona o pobytu cizinců posuzovat. Dále se v uvedeném rozsudku konstatuje, že je správní orgán povinen respektovat soukromý a rodinný život každého jednotlivce, čemuž žalovaný v posuzované věci dostál.
12. Závěrem žalovaný doplnil, že žalobce byl sice odsouzen za trestný čin nižší závažnosti, ovšem i s odsouzením za takový trestný čin spojuje zákon o pobytu cizinců následek ve formě neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobce žije v Česku ve společné domácnosti s rodiči a dospělým bratrem a podílí se na úhradách nákladů na bydlení (hypotéku). Tyto skutečnosti však nemohou způsobit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

Ústní jednání soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Při jednání soudu konaném dne 11. 6. 2024 setrval zástupce žalobce na žalobní argumentaci. Dle něho vycházel správní orgán z neúplně zjištěného skutkového stavu, když při svém rozhodnutí vzal v úvahu pouze trestní příkaz, jímž byl žalobce odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, a přitom nezkoumal okolnosti celého případu. Zdůraznil, že žalobce o uloženém trestu zákazu činnosti nevěděl, neboť text v trestním příkazu mu nebyl firemní tlumočnicí celý přeložen. Navrhoval, aby soud doplnil dokazování o účastnický výslech žalobce a svědecké výpovědi firemní tlumočnice a rodičů žalobce.
14. Žalovaný se s omluvou a souhlasem s projednáním věci v jeho nepřítomnosti k nařízenému jednání nedostavil.
15. Soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) na návrh žalobce provedl důkaz výslechem otce žalobce N. G.
16. Soud neprovedl pro nadbytečnost dokazování výslechem firemní tlumočnice Bayasgalan Tsolmonchimeg a matky žalobce a dále listinnými důkazy prohlášením žalobce a jeho rodinných příslušníků, úředním záznamem o podaném vysvětlení B. T., odporem žalobce proti příkazu Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav ze dne 16. 3. 2023, ani trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 5. 2023, neboť ten byl součástí správního spisu.

Posouzení věci soudem

17. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněním ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, v nichž spatřuje vyšší závažnost trestné činnosti žalobce.
20. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po správním orgánu (odvolacím) požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v podání (odvolání); plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
21. Žalovaný na str. 3 odst. 4 napadeného rozhodnutí uvedl: „Je třeba v prvé řadě zdůraznit, že povolení k pobytu (zaměstnanecká karta) není prodloužováno z důvodu spáchání úmyslného trestného činu, tedy pro velice závažný prohřešek vůči právnímu řádu České republiky, proto jen skutečně velmi závažný zásah tohoto rozhodnutí do sféry rodinného či soukromého života by musel odůvodňovat vydání kladného rozhodnutí o žádosti účastníka řízení.“ Z citované stati odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vyšší závažnost trestné činnosti žalovaný spatřoval v úmyslné formě zavinění spáchaného trestného činu (rovněž na str. 4 odst. 1),

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kteřá je závažnější formou oproti nedbalosti. K tomuto soud dodává, že hodnocení závažnosti spáchaného trestného činu probíhalo v rámci hodnocení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, tedy závažnost byla vyhodnocena poměřováním s potenciálním zásahem do soukromého a rodinného života, nikoliv sama o sobě podle předem daných kritérií. Soud se tedy s uvedenou námitkou nepřezkoumatelnosti neztotožnil.

22. Soud dále neshledal podstatným tvrzení žalobce o tom, že mu jeho firemní tlumočnice náležitě nepřeložila příkaz městského úřadu, a žalobce tudíž nevěděl, že mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, jelikož sám češtinu neovládá a příkaz mu byl doručen jenom v češtině.
23. Dle § 16 odst. 1 věty první správního řádu platí, že „[v] řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce.“
24. Dle § 16 odst. 3 věty první správního řádu platí, že „[k]aždý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady.“
25. Je irelevantní, zda tvrzení žalobce stran firemní tlumočnice bylo pravdivé či nikoliv, neboť příkaz byl žalobci náležitě doručen, což žalobce nezpochybnil, přičemž bylo výhradně jeho povinností, aby se s jeho obsahem na své náklady náležitě seznámil. Proto soud neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz výsledkem firemní tlumočnice, neboť pro posouzení věci bylo nerozhodné, zda firemní tlumočnice přeložila žalobci příkaz, jímž mu byl mj. uložen zákaz řízení motorových vozidel, v plném jeho obsahu či nikoli. Žalobce se měl a mohl obrátit na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků. Skutečnost, že se namísto tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků (nároky na kvalitu jejich překladatelské činnosti jsou regulovány právními předpisy) žalobce obrátil na firemní tlumočnici, jde výhradně k tíži žalobce. Nebylo povinností městského úřadu, aby žalobci příkaz vyhotovil v jiném než českém jazyce, ostatně z tvrzení žalobce ani nevyplynulo, že by se na městský úřad obrátil s žádostí o přeložení jemu doručeného příkazu.
26. V daném případě je tedy třeba vycházet ze zjištění, které nerozporoval ani žalobce, že žalobce byl pravomocně odsouzen trestním příkazem za spáchání úmyslného trestného činu - přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Nebylo přitom na správních orgánech, ani na správním soudu, aby přezkoumával správnost rozhodnutí trestního soudu, neboť jak správní orgány, tak i správní soud jsou tímto rozhodnutím vázány. Proto byly zcela nerozhodné okolnosti, za nichž se žalobce trestného činu dopustil a správní orgány nepochybily, jestliže je v rámci daného správního řízení nezkoumaly a neprováděly k nim dokazování.
27. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo neprodlouží platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. a), b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
28. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e).
29. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

30. Z posledně citovaného zákonného ustanovení vyplývá, že v situaci, kdy je cizinec odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, nemá správní orgán žádného prostoru pro správní uvážení (například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání) a nezbývá mu než platnost zaměstnanecké karty neprodloužit. Je mimo jakoukoli pochybnost, že takové rozhodnutí u žalobce představuje vážný zásah do rodinného života žalobce. Právě střetem práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti se zabýval Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích. Již v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, konstatoval, že s ohledem na znění ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o rodině považoval zákonodárce za nutné pro ochranu veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek (pozn. soudu i pro prodloužení platnosti zaměstnanecké karty), aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Při řešení otázky, čemu je třeba při uplatnění principu proporcionality dát přednost, zda právu cizince na ochranu rodiny či veřejnému zájmu, vyjádřil Nejvyšší správní soud přesvědčení, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání uvedené zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.
31. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku současně dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. Soud se tedy dále zabýval důvodností námitek týkajících se posuzování přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
32. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2017, č. j. 6 Azs 315/2017-37, v odst. 15, uvedl: „*Stěžovatel se dále domáhá posouzení dopadů rozhodnutí žalované do svého soukromého a rodinného života. Krajský soud, stejně jako před ním žalovaná, vycházel z toho, že zákon o pobytu cizinců s posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaného podle § 75 odst. 1 nepočítá, a tudíž je není třeba provádět. K tomu Nejvyšší správní soud doplňuje, že skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v daném případě výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 75 odst. 1 do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných typů rozhodnutí, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. S tímto typovým hodnocením lze souhlasit, ostatně i dle judikatury Nejvyššího správního soudu neudělení povolení k pobytu obecně znamená mnohem menší zásah do soukromého života cizince, než je tomu v případě rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění či správního vyhoštění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli, a jestliže stěžovatel takovou námitku v řízení vznesl, měla na ni žalovaná alespoň stručně obsahově reagovat.*“ (Podtržení doplněno soudem.)
33. Žalobce poukázal na tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že nebyl povinen posuzovat detailně dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, ani se blíže zabývat jeho trestním odsouzením. K tomuto soud konstatuje, že žalovaný na str. 3 v odst. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že zákon o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výslovně neukládá povinnost v projednávané věci (aplikovaný § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení (žalobce). Zároveň však ve stejném odstavci doplňuje, že je nutné respektovat právo na soukromý a rodinný život ukotvené v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť mezinárodní závazek má přednost před zákonem. V následujících odstavcích odůvodnění pak žalovaný vlastní test přiměřenosti provedl. Uvedenou žalobní námitku tedy soud vnímá toliko jako výtku zdánlivé nekonzistentnosti odůvodnění, kterou soud neshledal důvodnou, neboť z odůvodnění je zřejmé, že vlastní test přiměřenosti proveden byl a závazek respektování práva na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod byl dodržen.

34. Žalobce namítal, že žalovaný měl z úřední povinnosti zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch v otázce posuzování přiměřenosti, neboť přestože se jednalo o řízení o žádosti, žalovaný si sám opatřil podklady o páchání trestné činnosti žalobce. Proto měl žalovaný z úřední povinnosti zjistit skutečnosti týkající se trestného činu žalobce, které však svědčily v jeho prospěch a nebyly uvedeny v odůvodnění trestního příkazu. Této námitce soud nepřisvědčil, neboť žalovaný si opatřil trestní příkaz, který ze své podstaty žádné odůvodnění neobsahuje. Jiné podklady o okolnostech spáchání trestného činu nebylo nutné, jak je již uvedeno výše, pro danou věc opatřovat. K tvrzení žalobce o tom, že si nebyl vědom toho, že mu byl příkazem uložen zákaz řízení motorových vozidel, jelikož sám česky neumí a firemní tlumočnice mu příkaz nepřeložila celý, se soud vyjádřil již výše. Tvrzení žalobce o tom, že poté co byl policisty přistižen při řízení a bylo mu oznámeno, že vozidlo řídil přes uložený zákaz, již žádné vozidlo neřídil, nelze považovat za polehčující okolnost. Soud konstatuje, že pro účely posuzování přiměřenosti byl skutkový stav v tomto směru zjištěn dostatečně, neboť bylo spolehlivě zjištěno, že žalobce se dopustil úmyslného trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní a skutkové okolnosti jeho spáchání. A již z vyšší formy zavinění (úmysl) spáchaného trestného činu bylo možné odůvodněně usuzovat na závažnost spáchaného trestného činu a poměřovat jej s potenciálním zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Přesvědčivost odůvodnění napadeného rozhodnutí nezpochybňuje ani žalobcem namítaná skutečnost, že žalovaný na str. 2 s odkazem na odůvodnění trestního příkazu citoval jeho skutkovou větu, nikoliv odůvodnění. Trestní příkaz odůvodnění jako samostatně nadepsanou stať neobsahuje, což však nemá vliv na skutečnosti, které byly zjištěny z skutkové věty a dalších částí trestního příkazu.
35. Dále žalobce uvedl, že žalovaný v nedostatečném rozsahu posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do práva žalobce na respektování soukromého a rodinného života. Žalovaný zejména nezohlednil povahu a závažnost spáchaného trestného činu, druh a výši uloženého trestu na straně jedné a faktické závažné důsledky zrušení pobytového oprávnění žalobce pro další život jeho a jeho rodiny na straně druhé – v Mongolsku nemá žádné zázemí a jeho vycestování z Česka vystaví jeho rodinu finančním rizikům, která mohou vyústit až ve ztrátu bydlení (nemožnost splácet hypotéku), má zde stabilní zdroj příjmů, družku a sdílí zde společnou domácnost s rodiči a bratrem a finančně se podílí na úhradě hypotéky, za níž pořídili rodiče žalobce byt, v němž celá rodina společně žije.
36. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

37. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, v odst. 25, uvedl: „V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“ Obdobný závěr o nízké intenzitě přezkumu a závažnosti zásahu do práv cizince platí i pro napadené rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
38. Soud podotýká, že rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dosahuje na rozdíl např. od rozhodnutí o správním vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění daleko menší závažnosti, neboť zde nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území po určitou dobu, nebo předčasného ukončení pobytového oprávnění. Nutno dodat, že na prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty neexistuje právní nárok, neboť každý stát je oprávněn regulovat vstup a pobyt cizinců na svém území, a to i prostřednictvím neprodloužení doby platnosti pobytových oprávnění. Samotná skutečnost, že cizinec má v Česku rodinné a ekonomické vazby, tak bez dalšího nemůže znamenat, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince v Česku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 Azs 45/2019-33, o povinnosti posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince při rozhodování o povinnosti opustit území). Správní orgány byly proto povinny řešit situaci žalobce co nejšetrnějším způsobem vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu.
39. Soud k namítané nepřiměřenosti s ohledem na rodinné příslušníky a přítelkyni žalobce konstatuje, že v řízení nebylo sporu o tom, že žalobce žije na území s rodiči a bratrem, kteří jsou však dospělými svéprávnými osobami, stejně jako přítelkyně žalobce. Žalobce však netvrdil, natož aby doložil, že by uvedené osoby byly na jeho péči závislé.
40. Soud provedl důkaz svědeckou výpovědí otce žalobce, z níž zjistil, že jeho rodina přicestovala do České republiky s úmyslem zde dlouhodobě žít a pracovat, neboť v zemi původu není dostatek pracovních příležitostí. Proto rodina prodala v Mongolsku svůj byt a za kupní cenu složila akontaci na hypotéku. V současné době splácí otec žalobce hypotéku sám, ale z dlouhodobého hlediska to nebude udržitelné. Dále svědek uvedl, že v bytě s nimi žije, krom již pracujícího mladšího bratra žalobce, i jeho synovec, který rovněž pracuje, avšak otec žalobce nepožaduje, aby mu přispíval na bydlení. Z výpovědi otce žalobce soud dále zjistil, že všichni členové rodiny jsou zdraví, s ničím se neléčí. Poukázal na styl života mongolů, kteří i po dovršení zletilosti žijí společně s rodinou.
41. Soud, stejně jako žalovaný, neshledal důvodnou námitku, že by napadené rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého života žalobce. Soud nepopírá, že si žalobce za dobu svého pobytu na území vytvořil určité rodinné a soukromé vazby, tyto vazby však nemohou požívat neomezené ochrany bez přihlédnutí k dalším okolnostem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případu. Žalobci je 28 let a v Česku pobývá od roku 2018. Byl si zde schopný najít zaměstnání jako řidič, a tudíž nelze očekávat, že by měl žalobce nepřekonatelné problémy s integrací v zemi původu při jeho případném návratu do vlasti.

42. S ohledem na skutečnosti, zjištěné správním orgánem, a s přihlédnutím k poznatkům, získaným ze svědecké výpovědi otce žalobce soud konstatuje, že ačkoliv napadeným rozhodnutím v určité míře došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nejedná se v žádném ohledu o zásah nepřiměřený. Zákon poskytuje ochranu proti nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, nikoliv proti jakémukoliv zásahu sebemenší intenzity. V projednávaném případě je rozhodné, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, což je dostatečným zákonným důvodem k zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a převažuje nad ochranou zjištěných soukromých a rodinných vazeb, bez ohledu na další okolnosti spáchaného trestného činu. Soud podotýká, že státní regulace pobytu cizinců na území sama o sobě není ničím, co by bylo v demokratické společnosti nepřípustné, přičemž stát prostřednictvím regulace pobytu cizinců na území zajišťuje na svém území veřejnou bezpečnost.
43. K žalobcem namítané nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že z podkladů obsažených ve správním spise, z informací poskytnutých samotným žalobcem a z výsledku otce žalobce, dospěl k závěru, že vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty z hlediska jeho dopadu do jeho soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřené. Žádný z rodinných příslušníků, žijících v České republice nepotřebuje přímou pomoc žalobce, neboť jsou všichni zdraví a nikdo není na něho odkázán s osobní péčí a zajištěním živobytí. Pokud je současný stav týkající se splácení hypotéky pro otce žalobce neudržitelný, pak mu nebrání nic v tom, aby požádal o vcelku logickou finanční pomoc další příslušníky své rodiny, kteří s ním sdílejí společný byt, tj. pracujícího syna a synovce.
44. Soud dle § 52 odst. 1 neprovedl žalobcem navrhované listinné důkazy, a to pro nadbytečnost. Žalobce doložil prohlášení členů jeho rodiny a jeho přítelkyně, přičemž ve věci nebylo sporu o tom, že žalobce na území žije právě s dospělými členy jeho rodiny ani to, že má přítelkyni. Dále byl doložen i záznam o podání vysvětlení firemní tlumočnice (viz odůvodnění v odst. 22). Doložen byl i odpor proti příkazu městského úřadu a odpor proti trestnímu příkazu, které jsou irelevantní, neboť obsahem správního spisu je trestní příkaz s vyznačenou doložkou právní moci a výpis z evidence Rejstříku trestů žalobce, který obsahuje záznam o pravomocném odsouzení žalobce.
45. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty Shodu s prvoписem potvrzuje I. T.

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 18. června 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.